

CLUJUL CREȘTIN

Redacția și Administrația
CLUJ
Piața Cuza Vodă 7.

ANUL I. NUMĂRUL 3.
Sâmbătă 6 Aprilie 1925.
Apare săptămânal sub conducerea unui comitet

Abonament anual 50 Lei
Numărul 1 Leu

Rugăciunea și postul.

Un om își aduce la Isus copilul care era cuprins de duhul rău și pe care Apostolii nu i l-au putut mântui. Se roagă de Isus zicând: „De poți ceva, ajută-ne noauă; fie-ți milă de noi“. Isus i-a răspuns: „De poți crede, toate sunt cu putință celui credincios“. Omul strigă cu lacrimi în ochi: „Cred Doamnă! Ajută necredinței mele“. Atunci Isus i-a mântuit copilul.

Ucenicii întreabă pe Isus, că de ce ei n'au putut face aceasta. Isus le răspunde că aceasta nu se poate face decât cu rugăciuni și post. —

Dacă Apostolii n'au putut scoate duhul rău dintr'un copil refiind înbrăcați cu armele rugăciunii și ale postului, cum vom putea noi învinge acest duh rău ce ne ține ferecați în păcatele și năravurile noastre rele, dacă nu vom asculta de Isus, care ne îndeamnă să ne înarmăm cu rugăciunea și postul.

Fraților! Să dăm hrana de lipsă sufletului, căci altfel biruiește trupul.

Umilința.

Omul nu poate cunoaște decât ceea ce iubește. Nu poate fi umilit nicicând un păcătos ce nu voește să se îndrepte. Nu poate fiindcă păcatul este prin firea lui negarea umilinței. Ce este deci umilința? Este recunoașterea că nu avem nimic de la noi, că nu suntem nimic de la noi, că nu putem nimic de la noi înșine fără Dumnezeu. Tot ce avem, ce suntem, ce putem este de la Dumnezeu, de unde urmează supunerea desăvârșită lui Dumnezeu și voinței Lui. O viață creștinească fără umilință este tot atât de imposibilă ca și clădirea unei case în aer. Nici când nu s'a mântuit și n'a ajuns cineva sfânt fără o mare umilință. Este o criză morală cu toate derivatele economico-politice fiindcă nu se cunoaște umilința. Este atâta durere nemulțumire și răsvrătire anarhică fiindcă nu caută nimeni umilința. Sărmanul om! Crede că Dumnezeu s'a schimbat așa cum se schimbă timpurile, cum se schimbă părerile și judecățile lumii, că el poate lăsa pe om să se răscoală împotriva voinței Lui fără să-l pedepsească, fără să caute a-l aduce la ascultare, ascultare ce este în fond umilință. „Nu este pace celui necredincios“, spune cuvântul lui Dumnezeu. Nu este bucurie, nu este fericire păcătoșilor pentru că au pierdut umilința, au pierdut supunerea față de Dum-

nezeu. Mulți confundă umilința cu timiditatea și lipsa de curaj. Este o mare greșală. Cel umilit totdeauna este în conformitate cu voința lui Dumnezeu, totdeauna liniștit totdeauna împăcat cu sine însuși, totdeauna încunjură păcatul, nicicând n'are frică de nimeni și de nimic, pururea lucrând pentru Dumnezeu și mântuirea sufletului, nicicând căutându-se pe sine, măgulindu-și amorul propriu sau altă pornire desordonată, în sfârșit este totdeauna fericit. Dacă omul este, și trebuie să fie servul lui Dumnezeu cum spune umilința creștină, atunci cum poate cugetarea omenească să se răvrătească contra evangheliei, contra adevărului? Se poate trăi fără adevăr? Se poate întemeia ceva statornic și durabil pe minciună și falsitate? Evident că nu. Un edificiu clădit fără respectarea legilor arhitectonice se surpă. Un om care nu observă legile morale, ce stau la temelia vieții, se prăbușește, decade la o treaptă grozavă de animal. O societate pornită pe panta decăderii se distramă. Legea morală n'a putut-o și nu o va putea observa niciodată cineva fără umilință. Și dacă sfinții au putut trăi o viață cu adevărat fericită, este că ei s'au umilit foarte mult. Fără umilință nu se poate îndrepta păcătosul, nu se poate vindeca sufletul bolnavului, nu se poate clădi nimic în opera formării sufletului individual și social, nu se poate găsi fericirea pe care o râvnește ori ce om. Nu s'a putut până acum și nu se va putea nici odată.

I. I.

Zbucium și Pace.

Războiul mare, care a trecut ca o furtună distrugătoare peste fața lumii, care a desrădăcinat din multe inimi, focul dragostii față de oameni, ne-a sălbătecit, oarecumva, ne-a împetrit inimile și ne-a întunecat mintea așa că azi cea mai mare parte a omenirii aleargă după idoli de aur și de argint. Omul de azi este zbuciumat, căci și-a întors inima de către Dumnezeu și râvnește numai după ceace-i vremelnice: americanismul mecanic și fără suflet este idealul omului de azi. În nebunia lui, omul de azi își zice: „mai întâi să-mi fac pofta mea să mi-se îplinească dorințele mele chiar dacă s'ar prăbuși lumea!”

Toți aleargă cu o furie nebună după fericire pământească, adevărată după fum și umbră. Rar om azi care să fie mulțumit cu starea lui; toți sunt orbiți de praful aruncat în ochi de Mamona.

Cuprinși cum suntem de această panică nu ne putem da seamă de propria noastră rătăcire. Toți suntem nefericiți nu doară că aveau să fi nefericiți, ci pentru că ni-se pare că alții sunt mai tericiți decât noi.

Pe drumul apucat, dacă mai mergem mult, ne prăbujim în prăpastie; haosul grozav ne așteaptă la capul căii ce-o străbatem. Cum să scăpăm de acest rău ce ne paște? Nici o cale de scăpare nu este afară de calea arătată de Isus Hristos, căci nici un nume sub Cer nu este dat oamenilor afară de numele lui Isus Nazarineanul. Singură calea dragostii creștinești este care ne poate scoate din acest greu impas. Este datoria noastră a tuturor să ne dăm obolul nostru pentru alinarea suferințelor fraților noștri ajunși în neputință. Și în fața aceasta bună fiecare să fie sigur că va găsi mângâiere. Sfântul Pavel ne-o spune limpede: „de așa ști toate tainele și toată știința, și de așa avea toată credința, încât să mut și munții: iar dragoste nu am, nimica nu sunt” (I. Cor. XIII. 2), ceace înseamnă că numai în înfăptuirea dragostii față de fratele nostru vom afla pace. Atunci „ca o lumină caldă și blândă” se va sălșlui în sufletele noastre liniștea dată de Pacea lui Hristos.

AUGUSTIN POP.
st. teolog

Dacă cel flămând te roagă de o bucatură nu-l ținea cu vorba din gură, ci deschide mâna și dă pâine, că de vorbe nu se satură nime. — Vorba bună își are și ia în locul ei, dar tot e mai potrivit a ajuta cu mâna odată, decât cu gura de zece ori.
(din 100 de sfaturi.)

Iubirea este mai presus de toate.

Toate limbile omenești și îngerești de le-aș vorbi, dacă nu am dragoste, m'am făcut aramă sunătoare ori chimbălaș gălăgios.

Și dar prorocesc dacă aș avea și tainele toate le-aș cunoaște și orișioasă știință, și de-aș avea credință atât de multă să mut munții din loc: dacă nu am dragoste — nimic nu sunt.

Și toată averea mea de-aș face-o milostenii și trupul mi l-aș da să fie ars: dacă nu am dragoste — nimic nu-mi folosește.

Dragostea rabdă îndelung: dragostea este plină de bunătate: dragostea nu știe de pizmă; nu se laudă; nu se trufește.

Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu pune la socoteală răul.

Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr.

Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă

Dragostea nu pierde niciodată.

Ci acum: credința, nădejdea, dragostea — rămân aceste trei. Dar mai mare între ele este dragostea.

Sf. Apostol Pavel către Corinteni I. (Cap. 13. 1-8 și 13.)

Psalmul 99

— a lui DAVID —

Toți strigați cu bucurie către Dumnezeu Cel sfânt, —

Câți din mila Lui cea mare, viețuiți pe-acest pământ!

Domnului, cu veselie, toți eșiți'l înainte

Și slujiți'L cu iubire fără seamăn de fierbinte!

Dumnezeul nostru El e! El ne este Ziditorul!

Oi suntem pe-a Lui pășune, pe când El ne e păstorul!

Pe-a Lui porți intrați, slăvindu'L! Umpleți curțile-I de cânt!

Preamăriți'L întru slavă-I! Lăudați numele-I sfânt!

Că bun este Domnu'n ceruri: mila lui e vecinicie

Și din neam în neam rămâne sfânta Lui credincioșie!

În versuri de VASILE MILITARU.

Proprietarul milostiv

Se spune undeva, că la preotul unei bisericuțe dintr'un oraș mare se prezintă un domn bine nutrit și elegant.

Părinte, zice domnul elegant, am venit să vă comunic un caz foarte trist de sărăcie și mizerie amară. E vorba de o numeroasă familie ce locuiește în sub-solul întunecat al unei case din mahala. Tatăl a murit într'un accident la fabrică, mama a ajuns pe pat bolnavă și nu poate munci pentru copilașii săi muritori de foame. — Aceste toate ar fi cum ar fi, dar acești nenorociți acum sunt amenințați să fie dați afară din peștera în care locuiesc, dacă nu se va afla o inimă bună care să plătească proprietarului datoria de 450 lei pentru chiria pe trei luni.

— Grozav lucru, răspuse gânditor preotul, care din toată inima ajuta pe sărmani iată îți dau deocamdată 450 lei pentru familia nenorocită. Preotul întinde banii domnului, care se grăbi să-i pună în buzunar părând foarte înduioșat.

Când domnul grăseliu era să plece, părintele îi zice: „Mă ierți să te întreb, cine ești dumneata, care porți în inimă o așa călduroasă grijă față de cei săraci?”

O, mă rog răspuse milostivul domn — eu nu-s alt cineva, decât proprietarul casei, unde locuiește familia, despre care îți-am vorbit. —

Omul și Dracu.

Două făpturi omenеști șеdeau de vorbă la capătul unei punți: un țaran și dracu.

— Vericule, zise țaranul, hai să ne facem frați!

— Bucuros! răspunse dracu.

Omul sări în cărcă necuratului și porni pe puntea îngustă, care sălta deasupra cumplitului puhoi de ape desub ea.

La mijlocul punții, dracu se opri și începu să se gудure. Țaranului i-se făcu părul măciucă.

— Da ce-ți veni, frățioare?, se tângui omul.

— Să mai stăm de vorbă!

— Tocmai aci te găsi? Vom vorbi la mal...

— Da de ce la mal și nu aci? rânji diavolu.

„Mă, tu ai aflat zicătoarea: „Fă-te frate și cu dracu, până treci puntea“, și ai umblat să mă păcălești. Da vorba asta o știe și dracu, nu numai oamenii. Așa dară, eu mă oprii aci să te întreb:

„Rămâi frate cu mine și după ce trecem puntea, ori nu? Dacă nu, aici am rămas și am să te joc, până ce te vei hotărâ.“

Și unde se porni Necuratul pe o sârbă și-o bătută, de i-se cutremurau bietulu om măruntaele, iar puntea sălta fermecată, gata-gata să se prăvălească în puhoi, cu îndoița ei povară: jumătate om și jumătate-drac.

Țaranul n'avu încotro și se legă să fie frate celui blestemat întreaga viață. Și așa a fost, și de capul lui a fost! Prin câte ispite și năcazuri l-a purtat încornoratul, la câte fapte rele l'a îndemnat și cât i-a fost dat bietului român să tragă, numai el și Cel de Sus știe.

Viața lui n'a mai fost viață, iar când și-a închis ochii, nici un înger n'a venit să-i lase pleoapa, ci numai demoni mici cu limba scoasă și tartori bătrâni cu gura știrbă.

A murit încărcat de păcate și a ajuns în fundul iadului, lăsând în urma lui o învățătură:

— Să nu te faci frate cu dracu nici când vei avea o punte de trecut! Mai bine ocolește nevoia ori stămpăr-o numai pe jumătate, dar frate cu dracu nu te face!.

(din „Foaia Interesantă“) de VICTOR EFTIMIU

Dumnezeu a pus lege pentru cei căsătoriți: „Creșteți și vă înmulțiți și stăpâniți pământul.“ — Sunt oameni cari se pun împotriva lui Dumnezeu. Ei vreau căsătoria, dar fără copii. Pentru aceea împiedecă nașterea copiilor sau îi omoară. Vai voavă mame cari

faceți așa! Voi vreți să primiți dela Dumnezeu numai pâinea de toate zilele, dar suflați nu. Cu care măsură măsurați, cu aceea vi-se-va măsura. Dacă voi nu ați voit să primiți suflete dela Dumnezeu, nici Dumnezeu nu va primi sufletul vostru, ci îl va lăpăda. Dacă voi ați căutat să aveți viața mai ușoară pe pământ: se va îngriji Dumnezeu ca să vă fie cu atât mai grea dincolo de mormânt.

(din 100 de sfaturi.) de P. LUCIAN I. POP.

Parohia VI. gr. cat. Cluj. — Capela din parohia VI. s'a vopsit din nou de către surorile terțiare. Răspundească Cel de Sus. —

Petre Moldovan curator în această parohie a dăruit doi prapori frumoși, cari se vor sfinți Duminecă. Dumnezeu primească.

Reuniunea „Sf. Marie“ a răscumpărat 10 abonamente din revista noastră în suma de lei 500. Mulțumiri.

La Școala Duminecă din parohia VI, după lecția viitoare de religie, copiii vor învăța să cânte această frumoasă cântare:

Maria-i dulce Mamă.

Mar a-i dulce Mamă,

Iar noi ai ei copii.

La sânu-i azi ne cheamă

Grăbiți a o iubi.

O, Maică prea iubită

Primește-al nostru cânt.

Noi vrem să fi slăvită

În cer și pe pământ,

Noi vrem să fi slăvită

În cer și pe pământ.

Maria ne iubește.

Și plină e de har;

Pe toți ea ne primește

La sfântul său altar.

O, Maică...

Ea poartă grija multă

De tot copilul său;

Și ruga i-o ascultă

Al ei Fiu Dumnezeu.

O, Maică...

Maria-i fericirea

Acelor ce-o iubesc;

Într'însa-i mântuirea

Acelor ce-o droesc.

O, Maică...

Nu voui nimic pe lume

Decât ca să-i slujesc;

Ș'odată cu-al ei nume

Viața să-mi sfârșesc.

O, Maică...

Red. resp. Pr. V. Chindriș

CENZURAT.